

ση παρ' αὐτοῦ νὰ ἐμιλῆ καὶ νὰ ΓΡΑΦῆ τὴν γλώσσαν τοῦ κράτους. Τὸν ὕρον τοῦτον συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς πηδαιολόγους τῆς γείτονος Αὐτοκρατορίας, ὡς δυνάμενον ν' ἀπαλλάξῃ αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀγραμμάτων βραγιάδων.

Μὴ ἔχοντες ὡς ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς συνάδελφος κη-φισσιανὴν Πυθίαν εἰς τὰς διαταγὰς ἡμῶν, δὲν τολμῶμεν νὰ χρησιμοδοτήσωμεν ἀπὸ τρίποδος περὶ τῶν περιπλοκῶν τῆς Ἀνατολῆς. Περιοριζόμεθα ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν ταπεινὴν παράθεσιν ἐνὸς γεωρίου Ζαχίου τοῦ Λουσιτανου, ἱατροῦ, ἀλχημιστοῦ καὶ ζωολόγου τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Ὁ σοφὸς οὗτος ἄνθρωπος διδάσκει ἡμᾶς ἐν τῇ *Θηριολογίᾳ* του τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος: «Ἡ Ἄρκτος εἰνικίζων τὸ ὅποιον πληρωθὲν δὲν φωνάζει, ἀλλ' ὑποχωρεῖ, γλείφει τὴν πληγὴν του, καὶ ἔπειτα ἐπιπίπτει ἀγριώτερον ἢ πρὶν».

Ὁ Ἰησοῦς μετέβαλλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ὁ Ἄγ. Τρόφειμος τοὺς κόρακας εἰς περιστέρους, οἱ ἀλχημιστὰὶ τοῦ μεσαιῶνος τὸν μύλυθον εἰς χρυσόν. Ἡ παροῦσα ἡμῶν κυβερνήσις φαίνεται καταγινομένη εἰς ὅλους ἀντίστροφον θαῦμα, νὰ μεταβάλῃ δηλ. ἐν τῇ ἀγορᾷ τὰς ὁμολογίας τοῦ ἐθνικοῦ δανείου εἰς μετοχὰς «*Αἰγαίου*» ἢ «*Περικλέους*».

Κατὰ τὸν «*Εθνοφύλακα*» ὁ ἐν Ἑλλάδι ὑπερπλεονασμὸς περιττῶν θέσεων ὁμοιάζει πρὸς τὸ σύστημα τῶν ὀπαδῶν τῆς κοινοκτημοσύνης. Νομίζομεν ἔμως ὅτι ὁ συναδελφος ἔχει λάθος. Οἱ σοσιαλιστὰὶ ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῶν κεφαλαίουχων μέρος τῶν περιττῶν, ἵνα διανεμῶσιν ἄρτον εἰς τοὺς ἐργάτας, παρ' ἡμῖν δὲ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀνάπαλιν, ἀφαιρεῖται δηλ. ὁ ἄρτος ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἐργάτου καὶ γεωργοῦ, ἵνα δοθῇ εἰς τοὺς Πύρλας, Φάληρον ἢ ταξιδίδιον εἰς τὴν Εὐρώπην.

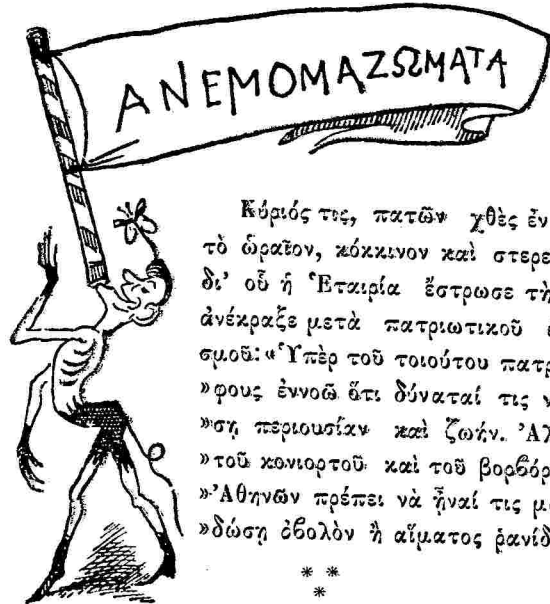
Προχθὲς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ «*Ἀπόλλωνος*» ἐνῶ παρίστατο τὸ «*L'amour qu'est-ce ça*», ὑπεράριθμὸς τις γραφεὺς, φίλος τῆς κυβερνήσεως, θαυμάζων τὴν κατάκαινον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ὑποκρινομένην ὕπνον γαλλίδα ἀνέκραξε: «Ὠραία γυναῖκα! ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρω ἑκατὸν δραχμάς; Θὰ ὑπάγω αὖριον εἰς τὸν Κουμουνοδοῦρον νὰ τοῦ εἶπω τὸν καὺμόν μου, ἴσως μοῦ τὰς δώσῃ ἐκ τοῦ κωνδυλίου τῶν βοηθημάτων.»

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Νεώτερα περὶ θεάτρου δὲν ἔχομεν σήμερον νὰ εἶπωμεν. Ὁ ὀξύφωνος τῶν *Πουριτανῶν* ἐξακολουθεῖ νὰ μαγεύῃ τὸ ἀκροατήριον διὰ τῆς φωνῆς του καὶ νὰ σπογγίξῃ τὰ γόνατά του μετὰ προσοχῆς, ἀφοῦ γονατίσῃ πρὸ τῆς ἐρωμένης του μετὰ περιπαθείας· προσέτι δὲ ἂν ἀφαιρέσῃ τὸν πῖλόν του, ἵνα χαιρετήσῃ, δυσκολεύεται ἔπειτα ν' ἀνέρῃ τὴν κεφαλὴν του, ἵνα καλυφθῇ.

Τῆς κυρίας Δουναίῃ τὸ ἡδύτερον ἄσμα δὲν εἶναι τὸ ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενον, ἀλλὰ τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς τὸ φρού-φρού, πρὸ πάντων τῆς ἀτλαζίνης. Περὶ ἀρχαίας τι-νος θεότητος, τῆς Φλώρας νομίζομεν, ἐμυθολογεῖτο ὅτι ὅπου ἐπάτει ἐφύοντο ἄνθη. Παρελθούσης τῆς ἐποχῆς τῶν θαυμάτων τοιοῦτόν τι δὲν κατορθώνει ἡ φαληρικὴ Ἑλβί-ρα, οὐχ ἦπτον ἔμως ὅπου πατήσῃ αἱ σανίδες τῆς σκη-νῆς φαίνονται εὐθὺς μεταβαλλόμεναι εἰς παρκέτον αἰθού-σης. Ἡ κυρία αὕτη, ἵνα εἶπωμεν τὴν ἀλήθειαν, οὔτε εὐ-μορφος εἶναι οὔτε καλλίφωνος αἰοιδός. Ἄλλὰ βλέπων τις αὐτὴν ἀμέσως εὐθὺς ἐνοεῖ πόσον δίκαιον εἶχον ὁ Λούθη-ρος, ὁ Καλβίνος, ὁ Πασχάλ καὶ πλείστοι ἄλλοι θεολόγοι ἰσχυρίζομενοι ὅτι, ἐν ἐλλείψει πάσης ἄλλης ἀρετῆς, ἀρκεῖ ἡ χάρις πρὸς σωτηρίαν. Θ.

Κύριός τις, πατῶν χθὲς ἐν Φαλήρῳ τὸ ὄραϊον, κόκκινον καὶ στερεὸν χῶμα δι' οὗ ἡ Ἑταιρία ἔστρωσε τὴν ἀκτὴν, ἀνέκραξε μετὰ πατριωτικοῦ ἐνθουσια-σμοῦ: «Ἵπὲρ τοῦ τοιοῦτου πατρίου ἐδά-» φους ἐνοεῖ ὅτι δύναται τις νὰ θυσιά-» σῃ περιουσίαν καὶ ζώην. Ἄλλ' ὕπὲρ » τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ βορβόρου τῶν » Ἀθηνῶν πρέπει νὰ ἦναι τις μωρὸς, ἵνα » δώσῃ ὄβολον ἢ αἷματος βανίδα».

Ἀφοῦ διαδοχικῶς ἐγεύθημεν ἐν τοῖς καφενεαῖς τοῦ Φαλήρου ζύθον, καφέ, παγωτὰ, ἀφρώδεις λεμονάδας καὶ νερὸν τῆς Καισαριανῆς, ἐνοήσαμεν πόσον ὀρθὸς καὶ ἀλη-θὴς εἶναι ὁ στίχος τοῦ μεγάλου Πινδάρου

Ἄριστον μὲν ὕδωρ.

Ἐρωτήσαντες ἐκ περιεργείας διατί πάντες οἱ ὑπηρε-ται τῶν φαληρικῶν ξενοδοχείων εἶναι τόσον βρώμικοι, βυραροὶ, μουρδάρηδες, ἀκάθαρτοι καὶ λερωμένοι, ἐλάβομεν ἀπάντησιν, ὅτι ἡ διατήρησις τῶν ὑπηρετῶν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐκρίθη ἀναγκαία πρὸς πρόληψιν τῶν ἐκ τῆς παραστάσεως τοῦ Ρουῆ-Βλάς ἐνδεχομένων κινδύνων διὰ τὴν ἡθικὴν.

Ἐκ τῶν τριῶν ἐν Φαλήρῳ ξενοδοχείων συμβουλευόμεν τὸ ἐπὶ τῆς θαλάσσης σανίδωμα εἰς τοὺς ἀγαπῶντας νὰ γευματίσῃσι πρὸ πάντων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· τὸ τοῦ κ. Φινοπούλου εἰς τοὺς ἔχοντας τὸν στόμαχον εὐρύτερον τοῦ βαλαντιοῦ· τὰ δὲ φαγητὰ τοῦ κ. Κροκιδᾶ εἰς μόνους τοὺς πάσχοντας συνάχι.